

Arrest

nr. 196 802 van 18 december 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. TYSKENS
Opitterpoort 5
3960 BREE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. THYSKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

1.2 Op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 22 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"WEIGERING/ NIETIGVERKLARING/ INTREKKING VAN EEN VISUM

(Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26 juni 2013 (PB L 182 van 29.6.2013 blz 1

Mevrouw/Mijnheer P(...) C(...)

☒ De/het Ambassade van België Manila

☐ De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

☐ De Instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te heeft / hebben

☒ uw visumaanvraag onderzocht

☐ uw visum onderzocht nummer: afgegeven_

☒ Het visum is geweigerd

☐ Het visum is nietig verklaard

☐ Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd
2. X het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
3. X u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
4. u hebt in de lopende periode van 160 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid
5. u staat in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd ter fine van weigering : deze signalering is ingevoerd door ... (naam lidstaat)
6. U wordt door een of meerdere lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscore), of de internationale betrekkingen van een of meer lidstaten
7. Er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten
8. De informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar
9. X Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld
10. Er is onvoldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen

De houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties;

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

** tegenstrijdigheden in de aanvraag.*

In de vorige visumaanvraag verklaarde betrokkene en de garant enkel vrienden te zijn maar heden blijkt dat zij een relatie hebben. Het werkelijke doel van de reis onduidelijk.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Betrokkene is werkloos, is financieel afhankelijk van de vriend-garant waarmee ze een relatie heeft maar is officieel nog niet gescheiden en betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie. Onvoldoende terugkeergaranties.

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.*

** Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Gezien de familieband niet werd bewezen, wordt de volgende berekening toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro (per uitgenodigde persoon) + 150 euro (per persoon ten laste).*

*De garant heeft gemiddeld 1612.65€ inkomsten per maand. Voor de tenlasteneming houden we rekening met volgende berekening : 1000€ + 3x 150€ +200€= 1650€/maand.
De garant is dus onvoldoende solvabel.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*feitelijke incorrectheid*”. In een eerste en derde middel meent de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding en machtsafwendings.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1e middel : machtsoverschrijding

Doordat de ambassade de Manila stelt dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in het opgegeven doel van het verblijf, te weten bij een eerste aanvraag (louter vriendschappelijk) en bij de betwiste aanvraag (relationeel).

Terwijl de beslissende overheid volledig de dynamiek in de ontwikkeling van relaties tussen personen negeert gezien het een logisch gevolg kan zijn dat uit een vriendschappelijke relatie een intieme relatie kan volgen zodat de eerdere asielaanvraag niet als tegenstrijdig kan worden beschouwd.

Dat derhalve de beslissing van de ambassade dan ook volledig ongegrond is minstens is de maatregel onredelijk met de aangehaalde feiten.”

2e middel : zorgvuldigheidsbeginsel en feitelijke incorrectheid

Doordat de ambassade stelt dat de garant onsolvabel zou zijn om verzoekster te onderhouden tijdens haar verblijf.

Terwijl de garant bewijs heeft geleverd van voldoende middelen en heeft aangetoond dat een retourticket voor verzoekster werd betaald.

Dat in de beslissing wordt gestipuleerd dat de garant dient te beschikken over een netto-inkomen van 1.650,00 EUR per maand.

Dat in de beslissing wordt gesteld dat de garant slechts over 1.612,65 EUR zou beschikken. Dat deze inkomsten enkel de ziekte-uitkering van de garant betreffen doch niet diens vervangingsinkomen ad 185,83 EUR per maand (noch kinderbijslag, noch alimentatie, en dat deze stukken wel degelijk werden gevoegd bij de visumaanvraag).

Dat derhalve de ambassade zich heeft gesteund op de verkeerde feitelijke gegevens en haar argument omtrent de weigering van de visumaanvraag elke grond mist.

“3e en laatste middel alsook eveneens machtsafwendings

Doordat de ambassade stelt dat er niet voldoende elementen zijn om te besluiten dat verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst bij het verstrijken van de termijn van het visum.

Terwijl verzoekster bij haar visumaanvraag reeds de betaling en boeking van de retourtickets heeft gevoegd waaruit dus blijkt dat verzoekster zinnens is terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat tevens dient te worden gesteld dat verzoekster in haar land van herkomst 4 minderjarige kinderen heeft, 15 jaar en 12 jaar dewelke zij uiteraard niet kan en niet wil achterlaten zodat haar terugkeer naar haar land van herkomst gegarandeerd is.

Dat tevens bij de visumaanvraag bewijsstukken zijn gevoegd waaruit blijkt dat de garant een appartement heeft gekocht in de Filipijnen waar verzoekster gebruik kan en mag maken.

Dat derhalve ook dit argument ongegrond is.”

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.2 Een overheid begaat een machtsoverschrijding wanneer zij zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen.

Machtsafwendings vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177).

Met betrekking tot de aangevoerde machtsoverschrijding dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheid heeft overschreden door het nemen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf op basis van artikel 32 van de visumcode. Met betrekking tot de aangevoerde machtsafwendings stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat nergens in het derde middel - noch in de overige middelen - wordt aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing, zodat geen machtsafwendings kan worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij echter tevens inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing en wijst op “*feitelijke incorrectheid*” dient in zoverre hiermee wordt bedoeld op de materiele motiveringsplicht opgemerkt te worden dat de materiele motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiele motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1, van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een *“toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie”* vertegenwoordigt, *“bijzondere aandacht”* te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er *“redelijke twijfel”* bestaat over bepaalde aspecten.

Uit de samenlezing van voormelde bepalingen volgt dat de gemachtigde op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende gemotiveerd is en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

In casu steunt de bestreden beslissing op drie motieven, in de bestreden beslissing op de tweede pagina aangekruist als volgt:

“2. X het doet en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

3. X u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

(...)

9.X Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”

Deze motieven zijn geput uit artikel 32 van de Visumcode zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing.

In casu wordt in de bestreden beslissing onder meer gesteld dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Er wordt aangegeven dat betrokkene werkloos is, financieel afhankelijk is van de vriend-garant waarmee ze een relatie heeft, maar officieel nog niet gescheiden is en zich in een zwakke socio-economische situatie bevindt. De gemachtigde meent dat er sprake is van *“onvoldoende terugkeergaranties”*. Er wordt verder tevens aangegeven dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer is naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen. (...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II."

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- "1. reservering van een retour- of rondreisticket*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie."*

De verzoekende partij uit onder haar derde middel kritiek op het voormeld motief aangaande de onvoldoende terugkeergaranties en geeft aan dat zij bij haar visumaanvraag reeds de betaling en boeking van de retourtickets heeft gevoegd waaruit dus zou blijken dat zij zinnens is terug te keren naar haar land van herkomst. Ze wijst er tevens op dat zij in haar land van herkomst vier minderjarige kinderen heeft welke zij uiteraard niet kan en niet wil achterlaten zodat haar terugkeer naar haar land van herkomst gegarandeerd is. De verzoekende partij geeft ten slotte aan dat bij de visumaanvraag bewijsstukken zijn gevoegd waaruit blijkt dat de garant een appartement heeft gekocht in de Filipijnen waarvan zij gebruik kan en mag maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat de vaststellingen van de gemachtigde dat de verzoekende partij werkloos is, financieel afhankelijk is van de vriend-garant waarmee ze een relatie heeft maar officieel nog niet gescheiden is en zich in een zwakke socio-economische situatie bevindt evenals niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit steun vinden in het administratief dossier. In haar visumaanvraag meldde de verzoekende partij zelf dat zij "zonder beroep" is. In het administratief dossier bevindt zich eveneens een advies van 21 januari 2016 waarin wordt vermeld dat betrokkene geen werk heeft en een alleenstaande werkloze vrouw is, financieel afhankelijk van de man die ze via skype heeft leren kennen waarbij wordt gewezen op de voorgelegde diverse bewijzen van geldontvangsten vanwege de man in België. In voormeld advies wordt tevens opgemerkt dat betrokkene in een vorige visumaanvraag verklaarde nog geen officiële echtscheiding te hebben gedaan met de biologische vader van haar kinderen en of ze deze intussen al dan niet heeft aangevraagd nog niet duidelijk is. Uit de visumaanvraag van 21 januari 2016 blijkt dat de verzoekende partij het vakje "seperated" aanvinkte en niet het vakje "divorced". Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij bijvoorbeeld een bewijs van financiële middelen in het land van herkomst heeft voorgelegd, noch eigendomsbewijzen van onroerend goed of bankafschriften. De bovenvermelde vaststellingen van de gemachtigde vinden aldus steun in het administratief dossier en zijn gebaseerd op objectieve gegevens die uit het administratief dossier blijken.

Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins ingaat op de vaststelling van de gemachtigde dat zij werkloos is, financieel afhankelijk is van de vriend-garant waarmee ze een relatie heeft maar officieel nog niet gescheiden is en zich in een zwakke socio-economische situatie bevindt, hetgeen zoals hierboven uiteengezet steun vindt in het administratief dossier. Ze betwist evenmin de vaststelling dat zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Aldus blijkt niet aangetoond dat haar economische binding met de Filipijnen haar terugkeer voldoende garandeert. Het gegeven dat zij retourtickets heeft, alsook minderjarige kinderen in het land van herkomst doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen van de gemachtigde. Met betrekking tot de aanwezigheid van de kinderen wordt bovendien in het advies van 21 januari 2016 aangegeven, dat het feit dat zij nog kinderen heeft in

het land van herkomst, voor de Filippijnen geen garantie is voor een terugkeer naar het land van herkomst, daar de kinderen meestal met familieleden of derden worden achtergelaten indien een ouder immigrereert. Bij de commentaren in het kader van haar interview wordt in dit verband gesteld dat de zus van de verzoekende partij zal zorgen voor de kinderen.

Waar de verzoekende partij wijst op een appartement dat de garant heeft gekocht en waarvan zij gebruik kan en mag maken, wijst de Raad erop dat hieruit geenszins blijkt dat zijzelf eigenaar is van dit onroerend goed, noch dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt. Integendeel, het lijkt de vaststelling van de gemachtigde dat zij afhankelijk is van de vriend-garant waarmee ze een relatie heeft, te bevestigen.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge van de gemachtigde bij het beoordelen of er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62), toont de verzoekende partij met haar betoog en de enkele vaststelling dat zij over een retourticket beschikt, niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat de gemachtigde besluit dat er sprake is van geen of onvoldoende terugkeergaranties zodat het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Dit deel van de motivering volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of dat er geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, noch dat deze niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt tevens niet aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding en/of machtsafwendings.

De middelen zijn ongegrond.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU

